

radbe Grigelyevih »Institutiones Grammaticae« (172.); Život i književni rad Ivana Krizmanića (191.); O našijem humoristima: Antunu Nemčiću, Janku Jurkoviću i Vilimu Korajcu (197.); Književno-prosvjetni rad Adama Filipovića Heldentalskoga (203.); Fra Grga Martić i Vilim Korajac (206.); Pater Gregur kapucin (Juraj Malevac), kajkavski književnik 18. vijeka (207.); Dvije tri o književnom radu Požežanina Antuna Nagya (214.); Lovrenčićev »Petrica Kerempuh« (220.); O književnom i naučnom radu Adama Alojzija Baričevića (1756—1806) (224.); Izvodi Belostenčeva »Gazophylacium latino-illyricum« (227.); Rječnik Fausta Vrančića (231.); O kompoziciji i vremenu Belostenčeva »Gazophylacium illyrico-latinum« (235.). Osim toga ima nekoliko manjih člančića u »Gradi za povijest književnosti hrvatske«, u »Ljetopisu« i u »Starinama«.

Napose su od njega izišle ove knjige: 1. Čitanka iz englesko-američke i skandinavske književnosti (Svjetska književnost u hrvatskim prijevodima sv. IV.). Zagreb 1903. — 2. Slike iz povijesti engleske književnosti, Zagreb 1904. (Izdanie »Matice Hrvatske«.)

Svaki mu se književni rad odlikuje tim, da je predmet, o kojem raspravlja, potpuno proučio i da mu nastoji naći mjesto, koje mu u općem razvoju struke pripada, pa da ga precizno i eksaktno prikaže. Ako se više puta dao na izučavanje manje važnih pojava iz književnosti hrvatske, ne može mu se prigovoriti, jer i takove pojave treba jednom da se izuče; a on umije to učiniti osobito zgodnim načinom. Kako je dosada svagda prijanjao uz Akademiju, valja očekivati, da će tako raditi i u napredak i svojski promicati njezine ciljeve. Zato predlažem, da se na ispražnjeno mjesto izvanrednog člana historičko-filologičkoga razreda izabere Vladoje Dukat, koji je član dopisnik od 18. marta 1908., dakle pripada među najstarije domaće članove dopisnike.

U Zagrebu, 25. januara 1929.

Dr. August Musić

Dr. Franjo Fancev.

Iz prijedloga akademika dra. A. Musića od 8. marta 1925. (Ljetopis Jugoslav. akademije sv. 40., 1927., str. 129—130), kojim je predložio dra. Franju Fanceva za člana dopisnika, vide se glavni biografski podaci, pregled i ocjena naučnog rada dra. Franje Fanceva do godine 1924.

Nakon toga vremena imenovan je dr. Franjo Fancev godine 1926. redovnim profesorom za historiju hrvatsko-srpske književnosti na filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje vrši već drugu godinu dekansku dužnost (škol. god. 1927./28. i 1928./29.).

Od godine 1924. štampao je dr. Franjo Fancev pored sitnijih člančića ove radove:

1. Kulturno-literarni rad u Zagrebu za prvih pet vijekova njegove historije (Katalog kulturno-historijske izložbe grada Zagreba str. 11—28).

2. O najstarijem bogoslužju Posavske Hrvatske («Zbornik kralja Tomislava» Jugoslav. akademije str. 509—553).

3. Obredno-liturgijske igre u zagrebačkoj stolnoj crkvi (Narodna Starina, knj. IV, str. 1—16).

4. Kr. sveučilišna knjižnica u Zagrebu (Sveučilište Kraljevine SHS u Zagrebu 1874—1924. Spomenica Akademičkog senata).

5. Novi prilozi za povijest hrvatske crkvene drame (Nastavni Vjesnik, knj. XXXVI, str. 1—21).

6. Prilog za historiju hrvatsko-srpskih književnih veza u 18. vijeku (Nastavni Vjesnik, knj. XXXVI, str. 241—261).

Kako i ovi najnoviji radovi dra. Franje Fanceva pokazuju one dobre osobine, što ih je u predašnjima našao i istakao akademik dr. A. Musić, predlažem Jugoslavenskoj akademiji, da dra. Franju Fanceva izabere za svoga pravoga izvanrednog člana, uvjeren, da će dr. Franjo Fancev u tješnoj naučnoj svezi s Jugoslav. akademijom razviti još jače svoja korisna istraživanja u historiji hrvatske književnosti i jezika.

U Zagrebu, 3. februara 1929.

Dr. Stjepan Ivšić

Vasil N. Zlatarski.

Vasil N. Zlatarski rodio se 14/27. novembra 1866. u Velikom Trnovu. Prve škole svršio je u rodnom mjestu, a onda je pošao na dalje nauke u Rusiju, gdje je najprije svršio prvu klasičnu gimnaziju u Petrogradu, a onda historijsko-filološki fakultet petrogradskoga univerziteta. Ovdje je najviše radio kod profesora Lamanskoga i Vasiljevskoga, pod čijim je nadzorom izradio i svoju prvu raspravu: »Pismata na carigradskija patriarh Nikolaj Mistik do blgarskija car Simeona« (štampana u Zborniku bug. min. prosvj.). Poslije dovršenih nauka u Petrogradu Zlatarski je pošao u Berlin, da se ovdje specijalizira za arheologiju, a onda se vratio u Sofiju, gdje je najprije službovao na srednjoj školi, a od 1. septembra 1897. dalje najprije kao docenat na Visokoj školi, a kad je ova 1904. podignuta na univerzitet, kao profesor »bugarske historije i historije balkanskih naroda«. U tom je položaju još i danas.

Zbog svojih naučnih mnogobrojnih radova prof. Zlatarski postao je članom ovih učenih društava: Bugarske akademije nauka (od novembra 1900.), Ruskog arheol. instituta u Carigradu (od januara 1899.), Moskovskoga arheol. društva (od novembra 1899.), Historijskoga društva moskovskoga univerziteta (od marta 1904.), Petrogradske akademije nauka (od decembra 1911.), Češke akademije nauka (od novembra 1911.), Fino-ugorskoga društva u He-